

af hvilka den representeras. Sjelfva denna mångfald af former måste medföra det, att differenserna dem emellan blifva mindre framstående. Om man således riktigt säger, att bildningen hos Europas nationer är gemensam, och fattar denna dess öfverensstämmelse såsom allmän mensklig bildning, så får man å andra sidan icke glömma, att sjelfva differenserna i denna allmänt menskliga bildning ingå såsom lika väsentligt moment; d. ä. denna bildnings högre ståndpunkt i närvarande tid konstitueras just af den större mångfalden af nationela bildningsformer.

Det är detta ändamål, till hvilket hvarje nations lif sträfvar. En nation skall icke blott passivt hos sig upptaga en formerad, redan gifven allmänt mensklig bildning. Den skall utöfva sitt absoluta berättigande, att ur sig bestämma, hvad på jorden skall gälla för rätt eller orätt. Då den så gör, skapar den en ny form för den allmänna menskliga bildningen. Under detta arbete kan en nation icke skilja sig från sin plats i historien, från den tid, den tillhör, från den världshistoriska tradition, den har gemensam med öfriga samtida nationer, och från beröringen med dessa äfven i fredens värf, i handel och industri, i seder och bruk, i vetenskap, i litteratur och konst. Men den skall äfven från sig afhålla allt fremmande; d. ä. den skall icke låta det mottagna hos sig gälla såsom något i och för sig berättigadt, utan förändra och ombilda det enligt sin egen genius. Den skall? – En nation kan icke annorlunda handla. Ty skulle den afsäga sig sin rol, att fritt bestämma, hvad allmän mensklig bildning är, skulle den upphöra att vara en nation, att i sig sjelf framställa en egendomlig form af denna bildning.

J. V. S.

45 SKALL FÖRÄNDRADT FÖRHÅLLANDE MEL- LAN EXPORT OCH IMPORT ELLER FÖRBÄTTRAD VEXELKURS TILL FINLAND ÅTERFÖRA DE PEN- GAR, SOM HÄRIFRÅN UTGÅTT?

Litteraturblad n:o 1, januari 1860

Man skulle tro, att, om denna fråga icke gällde Finland, utan i allmänhet uppställdes, ingen skulle vara tveksam rörande svaret.

Ty när penningen går ut ur ett land, betalas den såsom mellangift mellan export och import. D. ä. då det för exportvaran erhållna priset på utländsk ort icke räcker till att betala den derstädes uppköpta importvaran, måste det bristande betalas med kontant. I de flesta stater är den penning, som sålunda utgår, silfver eller guld. Men t. ex. i de stater, som tillhöra Tyska tullföreningen, i hvilka det Preussiska pappersmyntet är allmänt gångbart, kan det väl hända, att differensen liqvideras med detta bytesmedel. Skall den dock betalas till något land utom Tyskland, måste naturligtvis betalningen i sista instansen ske med klingande mynt.

Under sådane förhållanden blir vaxelkursen dålig, d. ä. den ringa tillgången till vaxlar på utlandet gör dessa dyra. Men der ett lands sedelmynt icke har tvångskurs, der har denna dyrhet sin gifna gräns, och export af silfver och guld vidtager, då den blir förmonligare än vaxelköp. Detta inträffar, när vaxlar äro så mycket dyrare, att pris-skillnaden öfverstiger transportkostnad och assurans för metallen. Och om icke tillräckliga fordringar på utlandet från en tidigare period

finnas, måste detta förhållande förr eller senare nödvändigt inträda.

Äfven der en statsbanks sedlar äro lagligt betalningsmedel, men banken för dem ger silfver, är förhållandet enahanda, så länge silfverutvexling fortfar.

När differensen i utrikeshandeln sålunda är betald, återgår vaxelkursen till sin vanliga ståndpunkt. De obetydliga fluktuationer, den alltid är underkastad, bero blott af en tillfällig större eller mindre vaxeltillgång för ögonblicket.

10 Har nu kursen haft någon verkan på underbalansen i utrikes handeln? Visserligen. Men den dåliga kursen är sjelf en verkan af underbalansen. Skulle export och import vägt lika, hade icke dålig kurs kunnat uppstå. Men när differensen mellan båda skall betalas, måste det alltid ske till sämre kurs, och då ökar kursskilnaden underbalansen.

Om deremot sedlar, hvilka äro lagligt betalningsmedel, i ett land utgifvits till så stort belopp, att statsbanken icke förmår inlösa dem med silfver, hvilken verkan har detta förhållande på kursen?

20 Så vidt vi förstå allsingen verkan? Gå export och import jemnt upp mot hvaranda, så finnas alltid vaxlar att tillgå. Exportören säljer de vaxlar, han drager på sin export åt importören. Den senare behöfver icke mera än den förra kan aflåta, och denne har åter större fördel af att hemma sälja sin vaxel, än af att importera silfver.

En annan sak är, att, om redan *agio* uppstått emellan sedlar och klingande mynt, såsom alltid måste ske, då de förra icke inlösas med de senare, vaxelköparen, importören, måste *nominelt* betala en vaxel dyrare, om han köper den med papper, än om han kan köpa med silfver. Men på kursen gör han ingen förlust. Hans förlust är gjord, redan förrän han köper vaxeln, derigenom att han haft sedelmyntet på hand. Han må köpa hvad annat som helst, så gälla hans sedlar lika
30 litet, som då han köper vaxlar.

En författare i tidningen *Le Nord*, hvars artikel blifvit öfversatt i Finland's allmänna Tidning, uppger, att Ryska handeln har en sväfvande skuld till utlandet af ungefär 100 miljoner rubel. Hvarjehanda omständigheter verka enligt hans uppgift, att den icke kan genom ökad export betäckas. Derföre fortfar i Ryssland ett behof af vaxlar, som icke kan tillfredsställas, och derföre är kursen fortfarande dålig.

40 Ökas nemligen handelsskulden icke, utan om numera export och import gå upp den ena mot den andra, så är det blott omsättningen af den gamla skulden, som verkar dålig kurs. Denna omsättning sker naturligtvis sålunda, att exporten utgår, för att för tillfället betala den, men skulden åter måste förnyas, för att betala importen.

Under sådana förhållanden är det också naturligt, att hvarje omsättning erfordrar en ny utgift, i kursdifferensen, så att antingen skulden måste oupphörligt ökas, eller sagde utgift betäcktas af en öfverskjutande export. Förhållandet kan jemföras med ett lån hos en procentare, för hvilket låntagaren vid hvarje omsättning nödgas gifva revers på ett allt högre belopp. Det kan sålunda föranleda en fortfarande underbalans i utrikes handeln, äfven om i denna eljest numera ingen sådan skulle ega rum. Men orsaken är då uppenbart den, att en handelsskuld,
50 genom sådan underbalans uppkommen, redan förefinnes.

Härtill kommer ännu, hvad vi i en tidigare artikel i ämnet sökt göra tydligt: att i ett land, som för sina nödvändigare lefnadsbehof beror af utlandet, dessas ökade dyrhet i följd af dålig kurs måste efterhand öka produktionskostnaden för den inhemska exportvaran. I följd af dennas ökade dyrhet går alltså den vinst exportören kunnat hafva på kursen

förlorad; eller med andra ord: den utländska köparen komme att betala sagde vara dyrare, än eljest, och den finner derföre icke samma afsättning som förut.

När nu kursen af anförda orsaker faller, är det klart, att silfverexport snart blir fördelaktigare än vaxelköp. Skulle silfver fås mot banksedeln, kunde kanske den förhandenvarande handelsskulden med silfver liqvideras och sålunda orsaken till den oförmonliga kursen undanrödjas. Men när så icke sker, går det silfver ut, som finnes i allmänna rörelsen; och sedan denna utväg upphört, måste kursen blifva än ofördelaktigare än förut. 10

Det är känd sak, att silfret på denna väg nära nog försvunnit ur allmänna rörelsen här i Finland.

Detta kan hafva tvenner orsaker.

Antingen går silfret ut, för att betala eget lands handelsskulder, resp. för att omsätta äldre sådane, eller för att utjemna en närvarande differens mellan export och import.

Eller går det, emedan Ryska sedlar här gälla som lagligt betalningsmedel, till Ryssland eller till utlandet för Rysk räkning.

Hr Henrik Borgström har i ett af de många förtroliga, i Helsingfors Tidningar införda breffen till undertecknad antagit, att silfverexport från Finland sker endast derföre, att den lönar sig, icke för att betäcka någon landets handelsskuld, hvilken vore följd af något missförhållande mellan export och import. 20

Vi hade yttrat den förhoppning, »att landet på naturlig väg, genom ökad export minskad import, åter skall indraga det förlorade penningförrådet.»

Hr H. B. finner för godt att klyfva det sistanförda ordet och efter dess förra hälft inom parentes sätta (»silfver?»). Under brefvets fortgång försvinner det blygsamma frågetecknet. Hr H. B. tager för afgjort, att vi förutspått en snar silfverimport¹, och han excellerar verkligen i en utförlig bevisning, att silfverimport icke skall komma att ega rum, så länge silfverexport lönar sig så väl. 30

Hvar och en vet, att landets rörelsemedel i decennier till en högst betydlig del bestått af Ryska sedlar. Guld har aldrig funnits; och derföre har det klingande myntet, hvars högsta valör varit en rubel, endast spelat rolen af skiljemynt. Förrådet deraf i cirkulationen har alltså varit jembörelsevis litet. Ryska sedelmyntet har, så länge det stått vid pari, af flera orsaker varit företrädesvis begärligt. Utom valörer lika med Finska bankens sedlars, från 3 till 25 rubel, har man Ryska sedlar på en rubel, på 50, 100, 500 och 1 000 rubel. Enrubelssedlarne hafva varit bekväma för dagliga rörelsen; de högre valörerna för större liquider och isynnerhet för remisser så väl inom landet som till utlandet öfver St. Petersburg och Riga. Det var på den tiden, dessa större sedlar i landet funnos, förhållandet, att nästan inga remisser per post skedde i Finska bankens sedlar. Den för hvarje år stigande importen från Ryssland gjorde äfven Ryskt sedelmynt begärligt. Och det var vanligt, att för de högre valörerna betala agio. Men hufvudsak är, att väl denna tillökning i cirkulationsmedlet var för allmänna rörelsen behöfligt. Skulle på den tiden de Ryska sedlarne icke varit lagligt betalningsmedel, är det väl antagligt, att silfver skulle inkommit i landet, och att Finska banken skulle varit i tillfälle att öka sitt silfverförråd och på 40 50

¹ Det är detta konststycke, att börja med ett oskyldigt frågetecken och sluta med klingande mynt, vi funnit så talangfullt.

samma gång beloppet af *sina* sedlar, hvarigenom de Ryska blifvit obehöfliga.

Nu har Ryska sedeln fallit i värde. Men den Finska följer oskyldigtvis dess fallande åt. Och det kan antagas för ganska säkert, att, om Ryska sedeln kommer att bibehålla sin ställning, såsom nu afgjort är, att tills vidare sker, Finlands penningstock icke kan ökas med något annat mynt, än denna sedel.

10 En sådan ökning kan naturligtvis icke annorlunda ske, än derigenom att exporten öfverstiger importen, och penningar, Ryska sedlar, indragas till belopp af differensen mellan båda. Vårt anförda yttrande afsåg naturligtvis förhållandena, sådane de äro. Huru önskvärdt det vore, att Ryska sedeln skulle aflysas, hafva vi långt för detta sökt visa. När så sker, och man har hopp, att det framdeles skall kunna ske¹, då skall utan tvifvel åtminstone någon del af det penningförråd, som genom öfvervägande export indrages, komma att bestå af silfver eller – af guld.

Men nu till Hr H. B:s excellenta bevisning.

20 Han anser, att silfver exporteras endast för förtjenstens skuld, icke för att betala handelsskulder eller för att köpa varor. Handelsskulder har i hans tanke Finland icke haft, icke ens vid penningkrisen – åtminstone icke att tala om. Skulle åter silfver gå ut för utländska varor, skulle detta ju vara det klaraste bevis för fortfarande öfverimport. Ty den skulle väl finnas, om silfver går ut för att betala importen. d. ä. om exporten härtill är otillräcklig. Alltså silfver säljes enkelt med god förtjenst.

30 Men tycker då icke Hr H. B., att det är lika godt att sälja silfver, som att sälja tjära? I Frankrike säljes ju betydligt silfver till England. Detta kan, som Chevarlier söker visa, med afseende på silfrets i lag stadgade förhållande till guld, vara en förlust för Franska banken. Men för landets handel är det otvifvelaktigt en vinst att gifva silfver mot guld. För hvarje silfverförsäljning måste mera pengar än förut komma i allmänna rörelsen. Från Kalifornien och Australien säljes åter guld. Tagas inga andra varor för guld, så är det väl säkert, att försäljarena i silfver eller banknoter få mera pengar, än de förut haft i guld.

40 Ty antingen man säljer silfver eller tjära får man pengar därför; och säljer man dem med vinst, får man mera pengar, än man förut haft. Är det nu Hr H. B:s mening, att äfven klyfva det penningförråd, han låter Finland förtjena på silfverförsäljning, och efter penning skrifva (»silfver«?), för att sedan bevisa, att om landet icke får silfver för silfver, får det platt ingenting? Silfret lär vara en af de varor, af hvilka man kan sälja skeppslaster med god förtjenst, utan att dock få något därför.

Det är verkligen roligt, att se sagde bevisningsapparat med åtföljande grafiska tabell öfver kursförändringarne. Vi tvifla icke derpå, att icke Hr H. B. lyckats dermed skrämman tanklöst folk till samma förblindelse, som den, af hvilken han sjelf tyckes vara gripen.

Det synes dock för det enklaste förstånd vara klart nog, att om en person säljer en vara, icke byter den mot andra varor, får han pengar för den. Likaså att, om han säljer den med vinst, får han mera pengar, än han förut egde.

50 Men hvad kan man få för slags pengar, då man säljer silfver? Guld- eller kopparmynt? Ingen vill tro, att Finland för sitt silfver fått någondera. Vexlar? Må vara. Men också de skola ju omsättas till

¹ Detta medgifvande skall nu förhindras endast af farhåga för det obehagliga intryck, detsamma skulle föranleda under Ryska penningväsendets närvarande svåra ställning.

pengar. Statspapper, andra räntebärande obligationer? Äfven sådane torde icke hafva inkommit. Har det skett, är det väl obestriddigt, att de ökat penningförrådet. Vår tanke är verkligen, att Ryska sedlar äro de pengar, som för Finland ligga närmast till hands. Och erfarne mäns tanke är, att för en stor del af det exporterade silfret sådane sedlar erhållits. Men beklagligtvis hafva de åter vandrat sina färde. Landet har i sjelfva verket exporterat mångfaldigt mera af dessa sedlar, än af silfver. Och detta ser betänkligt ut, Hr H. B. må derom säga, hvad han behagar. Går silfver ut, utan att Ryskt sedelmynt kommer i stället, så bevisar detta förhållande ovedesägligt, att gamla handelsskulder betalas, eller att öfverimport fortfarande eger rum. Således: mera export, mindre import, det är det enda, som kan hjälpa.¹ Hr H. B. tror icke på det medlet. Han känner blott ett sätt att öka penningförrådet, det att göra nya statslån.

Förunderligt nog, att en så enkel sak måste i skrift ådagaläggas. Skulle Hr H. B. händelsevis kommit på det infallet, att landet måste blifva penningarmt, om det t. ex. med bättre vinst än förut exporterar tjära; skulle han goda förstånd genast sagt honom, att sådant icke är möjligt. Men när han kommer att tala om export af silfver, då tror han, att landet allsingen betalning får för denna vara, och att, ehuru varan exporteras emd vinst, denna vinst likväl icke består i något materielt ting.

Att kursen på utlandet förblir dålig, så länge silfver exporteras, detta är klar sak. Men icke är kursen låg, *derföre* att silfverexport sker; utan silfver kan med vinst exporteras, derföre att kursen är låg. Också inser hvar man, att detta förhållande icke kan förändras genom någon den Finska handelns operation. Det är för detsamma likgiltigt, om det ringa belopp silfver, som i Finland cirkulerat, exporteras eller icke. När kursen faller i St. Petersburg, då faller den äfven här i Finland och tvärtom. Orsaken är den allmänt kända, att Ryska sedelmyntet här i landet går lika med det Finska. Skulle detta upphöra, och Ryska pappersrubeln här få kurs, t. ex. gälla 90 kopek, så skulle silfverexporten upphöra, emedan ingen skulle finna fördel deri, att för sitt silfver mottaga Ryska sedlar. Nu deremot har man i St. Petersburg för 90 kopek i silfver erhållit en rubel i sedelmynt, medan detta sedelmynt här hemma i handel ochandel gällt lika med silfver. Mycket silfver har verkligen, som sagdt, blifvit sålunda försåldt. Men en annan, säkert betydligare del, har gått antingen direkt till utlandet eller till St. Petersburg och Riga för uppköp af vaxlar på utlandet. Också har, såsom redan nämndes, den direkta försäljningen till Ryssland icke ökat förrådet af Ryska sedlar i Finland, d. ä. äfven hvad för detta silfver erhållits, har åter gått ut ur landet. Finland har alltså genom öfverimport och handelsskuld haft sin andel i orsaken till kursens fallande. Och det är ingalunda antagligt, att, äfven om Finland varit åt sig sjelf lemnadt, landet skulle genom den silfverexport, som skett, hafva kunnat förändra kursen till sin fördel. Dertill hade utan tvifvel fordrats, att ännu Finska banken släppt till en större del af sitt silfverförråd. Vår tanke är, att denna del skulle blifvit ganska betydlig, så länge banken ger handeln blanko kredit mot låg ränta. Ty deri-

¹ På det, att Redaktionen af H:fors Tidningar häraf icke åter må för vår räkning draga den konsekvens, att högre tull skall läggas på balgrannlåt, få vi upplysningsvis nämna, att premiss och slutsats icke hafva något att göra den ena med den andra. Som den ärade Redaktionen torde inse, behöfves intet matförbud för den, som saknar föda, och hungern tvingar, som man säger, icke blott hund i band, utan äfven den late till arbete.

genom har varuimporten underhållits och silfverexporten för densamma betalande.

I sjelfva verket representerar bankens gjorda lån af 2 1/2 miljoner, hvad den skulle fått utgifva i silfver, om silfverutvexling skett och banken haft tillräckliga silfvertillgångar. Dessa 2 1/2 miljoner hafva icke ökat landets cirkulerande penningstock med ett enda silfverrubelsstycke eller en enda Rysk sedel.¹ Beloppet har gått helt och hållet till utlandet, till betalande af handelsskulder, d. v. s. till betalande af import. Skulle banken kunna utgifva silfver mot vederbörande trafikanters papperslappar, resp. fingerade skuldsedlar, hade lånet varit obehöfligt.

Men när banken ger silfver, måste den indraga ett dubbelt belopp sedlar. Alltså, om banken utvexlat t. ex. 1 4/10 miljoner silfver, hade den nödgats ur allmänna rörelsen indraga 3 miljoner sedlar. Då hade i cirkulationen återstått endast 1 miljon Finska sedlar ungefär – allt under samma brist på silfver och Ryskt sedelmynt, som nu eger rum. Men hvar och en inser, att, redan långt förrän det kommit till denna ytterlighet, penningbristen skulle hindrat allmänheten att köpa annat än de nödvändigaste importvaror. Vederbörande hade alltså tidigare blifvit tvungna att inskränka sin import. Och banken hade troligen, om det gällt dess silfver, funnit sig föranlåten att handla, såsom det sker i alla verdens banker, att nemligen höja diskontråntan i jembredd med penningbehovet och silfveruttagningen, kanske att helt och hållet afskära blankokrediten på 7 och 9 månader, åtminstone inskränka den till *vexlar* på 3 månader. Hade banken sålunda hållit hög ränta och diskonterat på korrt tid, hade äfven importen varit mindre lönande och svårigheten att betala den större, d. ä. importen hade äfven af denna orsak nödtvunget blifvit mindre.

Lånet har alltså i vår tanke obestridligen bidragit, att både föröka och förlänga det onda – penningbristen. Då banken icke kan utvexla silfver, hade nöden kunnat fordra upptagande af ett lån till trafikens understödande för ögonblicket mot *verkliga* säkerheter och mot ränta i förhållande till penningbehovet. Det nu upptagna lånet, hvarmed egentligen icke banken, utan staten understödt näringsarne, motsvarar en silfverutvexling åtminstone dubbelt större, än hvad banken verkligen kunnat utvexla, om den varit för silfverutvexling öppen.

Banken har visserligen kommit väl ifrån saken; ty statsverket har öfvertagit lånet, för hvars återbetalande hela bankens silfverfond varit otillräcklig. Hvad staten dermed i sjelfva verket öfvertagit, är Herrar Ullberg & Cramérs affärsrörelse – ehuru med sämre förtjenst på affären än detta hedervärda bolags. Det kan vara tural derom, hvad ständerna skulle gjort, om en sådan affär blifvit dem erbjuden.

Emellertid yrkar Hr H. B. derpå, att ytterligare lån skola göras. I sin brochyr sade han, att det skulle ske »till näringsarnes understödande» – för att »underhålla de inhemska näringsarnes samtidigt² ökade verksamhet». Nu heter det, att lån skall upptagas till förstärkande af bankens kapital. Det återstår att få höra, huru dessa nya lån skola blifva beskaffade. Komma de att likna det gamla lånet i öfrigt, skola de väl äfven likna det i dess verkningar. De lånade pengarne skola gå till utlandet, och penningbristen förblifva sådan den är.

Skulle Hr H. B. eller någon annan verkligen lyckas, att förskaffa

¹ Icke heller har banken på grund af detta lån kunnat utgifva en enda Finsk sedel mera än förut; ty det är ett papperslån, icke ett silfverlån.

² (med kriget missvexten och penningkrisen)

landet pengar – nemligen pengar, som stanna kvar – genom hvilket lånkoststycke som helst, skall det förskaffa oss den upprigtigaste glädje. Men så länge det är ett blott experiment, anse vi, att statsverket bör hålla sig på afstånd från detsamma. Och ett experiment blir det till vidare. Ty aldrig och ingenstädes har ännu någon annan makt, än handeln, till ett land förmått återföra de pengar, handeln från detsamma utfört.

Vi aftrycka här ett yttrande af den berömda Upsala-professorn Berg-falk i en af honom nyligen utgifven teckning af penningkrisernas historia. Han kan väl af Hr H. B. affärdas lika cavalierement som Agardh. Det kan sägas, att han betraktar Svenskarne som ett vettlöst sällskap, hvilket icke kan gods sitt vårda, utan bör ställas under förmynderskap o. s. v. Men derigenom är icke bevisad hvarken nyttan eller nödvändigheten deraf, att staten skall skaffa pengar åt hvar man, som säger sig deraf vara i behof.

J. V. S.

46 INHEMSK LITTERATUR.

Litteraturblad n:o 1, januari 1860

1. ETT LITET ORD I STORA FRÅGOR AF A. E. ARPPE. HELSINGFORS 1860.
2. UR DAGENS FRÅGOR, ETT VÅGADT PROJEKT AF FREDR. CYGNÆUS. HELSINGFORS 1860.

Det är, som synes, lif i den inhemska litteraturen. Den är hunnen till brochyernas tid. Författaren till N:o 2 vill också finna brochyrens form vara serdeles framstående framför bokens och den periodiska pressens. Ovedersägligen hafva också brochyren i närvarande stund haft en Europeisk betydelse. Men vi befara, att den ärade Förf. glömt, att denna betydelse tillfallit tre à fyra bland de hundratal, som redan blott i Frankrike skådat dagen. Och sin betydelse hafva de få icke af sitt innehåll, utan derföre, att man bakom dem sett Napoleon III:s eljest ogenomskådliga tanke. Att åter denna tanke valt brochyrens form för sitt framträdande, är icke förunderligt. Franska kejsaren torde hafva svårt, att i sitt rike hitta på en tidning, som icke erhållit två varningar. Det kunde derföre lätt hända, att så djerfva tankar, nedlagda i ett så bräckligt kärl, skulle blifva föremål för indragningens nit. Brochyren är säkrare.

Skriften N:o 1 är adresserad till undertecknad.

I detta blads senaste årgång sista häftet förekomma några ord under titeln: »Enthusiasmen är ofta en täckmantel för råhet och bristande bildning.» Vi nämnde hvarken den skrift, mot hvars anförda ord vi vände oss, eller dess författare. Skriften har titeln: *Till den studerande ungdomen vid Universitetet i Helsingfors den 14 Sept. 1859 af Universitetets n. v. Rektor.*

Universitetets Rektor, Hr professor Arppe, uppträder nu i denna brochy, för att förklara de anförda orden och åtskilligt, hvad i talet, ur hvilket de äro lånade, med dem sammanhänger. Icke blott i detta blad nemligen, utan i flera landets Finska tidningar hade uppmärksamhet blifvit vid dem fästad, emedan de voro rigtade till »Fennomanerna». Från annat håll åter har man citerat professor Arppes ord i mening, att i dem hafva vatten på polyglott-nationalitetens qvarn. Och det är med